

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 "		
Pe un pătrar de an 40 "		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

La telegramele omagiale de felicitare, pe cari Prea Sfințitul Episcop le-a trimis de Anul nou Majestății Sale Regelui Mihai I. și Inaltei Regențe, a sosit următorul preagrațios răspuns:

Prea Sfințitului Episcop Iosif al Caransebeșului.

„Mulțumim călduros Prea Sfinției Voastre, Consiliului eparhial și credincioșilor eparhiei Caransebeșului pentru omagiile și urările ce ați adus Majestății Sale Regelui, Familiei Regale și Regenței cu prilejul reînnoirii anului”.

Nicolae, Príncipe al României.

Miron, Patriarh al României.

Constantin Sărățeanu.

Manifestările religioase ale timpurilor noastre.

De: C. Rudnean.

Religia mai mult ca oricând e în discuție, în străinătate și'n țară pretutindeni se ridică glasuri pro și contra. Discuțiile au de scop să stabilească anumite adevăruri, să restabilească „pacea” mult dorită de omenirea 'ntreagă.

Cultura, ca o manifestare superioară de „armonizare a valorilor” nu poate exista fără forța creatoare de spiritualism, fără religie”.

Religia conține supremul ideal ce-l poate avea un individ și un popor. Idealul e drumul străbătut de om din timpurile cele mai 'ndepărtate și până'n zile noastre de mari prefaceri. Omul a avut acelaș gând să depășească natura și însetat de dorul vieții spirituale înainta spre *infini*t.

Religia i-a relevat *infini*tul și forța creatoare a ființei Divine!

Dacă omul din trecut s'a preocupat de „*infini*t”, cel de azi nu poate trăi fără el — viața lui ar fi prea animalică, manifestările materiale nu-i aduc nici-o mulțumire, primordialul vieții lui e: *lumea ideală, lumea religiei*.

Și religia conține o înviorare sufletească și un dor după *Adevăr* și *Bine* — ca descoperă *Frumosul*, și ni-l redă în arta atât de gustată de noi.

Manifestările religioase sunt preocupările deosebite ale istoricilor vremurilor noastre — și ce exemplu măreț ne oferă războiul mondial.

În războiul mondial, am putut vedea „reacțiunea puternică raționalistă și anticreștinismul” care a călcat în picioare toate comorile sufletului uman. *Iubirea* și *mila* au fost îndepărtate și cultul „rațiunii inexorabile” a fost proclamat ca centru al tuturor preocupărilor omenesci. Religia a fost înlocuită cu economia politică și cu alte științe pozitive. Sfârșitul războiului însă a fost cea mai de seamă învățătură pentru „atei și materialisti” — cu toții s'au trezit din *in*teric și lozincă vremii e: *să întoarcem la Christos*.

Omenimea își plânge soarta tristă, congresele și asociațiile de pretutindeni invoacă *puterea* cerească...

Manifestările religioase au de scop să împace sufletul uman adânc zguduit de tirania celor orgolioși cari au voit să demonstreze *puterea pumnului*, dar nu! căci idolul urât al vieții becisnice a fost omorât de dragostea creștinească a celor însetați de Dumnezeu — și gândul curat al creștinilor a invins destrăbălarea ambițioșilor...

Azi din nou conștiința umană se ridică cu gândul până la acela care conduce destinele spiritului omenesc... se roagă cu umilință la acel Creator al lumii care conduce prin legi tainice întregul Univers.

Va fi religia și de acum 'nainte axa preocupărilor omenesci? Credem că da!

„Va exista întotdeauna o religie, adică o filozofie a necunoscutului, un cult al supremului, un altar pentru idealurile noastre irealizabile, o călăuză a moralei sociale.

„Atomul acesta mizerabil, spune Flaminariu, nu va putea niciodată judeca *infini*tul.

Tăcerea adâncă a nopților înstelate sdrobește sufletul omului, pătruns de admirație; dânsul privește apusul soarelui, ascultă cântecul etern al valurilor mării, simte că e viață în natură, vede păsările făcându-și cuiburi și știe că în ouăle cu atâta îngrijire clocite vor bate în curând inimi; observă instinctul plantelor, cari fără a avea un creier, știu să găsească cea mai bună condiție de existență; știe că pământul și planetele se învârtesc în jurul soarelui după legi neschimbabile, constată că totul este organizat, că există prin urmare spirit în totul și chiar când voește să analizeze „Materia“ nu mai găsește nimic material. Atomii se rezumă ei singuri în centre de forțe. Elementul psihic se impune atenției sale ca singurul real; îl știe prin ideile înăscute, îl simte, presimte, ghicește și nu se poate lipsi de el. În toate țările religiile au încercat să reprezinte „Religia“. Cele dintâi au trecut, cea dintâi a rămas, pentru că spiritul omenească este legat de spiritul universal, pentru că acolo este *adevărul, dreptatea, frumosul și pentru că restul este iluzie și minciună* (**).

Manifestările religioase sunt convingeri intime ale vremurilor noastre — ele ard în sufletele noastre și nutresc dorul după „infini“.

Nu trebuie să pierdem nici un moment, să nu ne închidem sufletul, ci să fim primitivi de cuvânt sfânt — *Religia creștină* prinde a încălzi întreaga lume, învățătura lui Christos, *ne chiamă din nou la viață!!*

Să ne întoarcem la EL!!

Filozofia religioasă morală a lui Boutroux.

de: **A. U. Doloveanu.**

III.

Ideia de religie implică conceptul unui Dumnezeu — mobilul credinței — a cărei obiect e, constanta tensiune de *conformare* printr'o *depășire* și printr'o continuă *renovare* în scopul armonizării felului nostru de a fi, cu principiul suprem, Dumnezeu.

Dumnezeu, „realitate neobservabilă care există chiar prin aceea că este în afară de toate condițiunile ce se pot cunoaște ale existenței“; este un „Ce“ immanent ființei umane care îndreaptă, dă directivă evoluției sufletești, operând influența Sa asupra *interiorului nostru* căci „*din lăuntru trăim și din lăuntru murim*“. Religia deci își are „sediul în adâncul sufletului, unde unitatea

și multiplul se întrepătrund, caracter care se ivește în ceea ce numim viață“. Esența religiei constă în caracterul distinct de a fi *formă interioară, spirituală*. Activitatea ei e esențialmente sufletească, *pornind din lăuntru și nu din afară în lăuntru*.

Conceptul acesta, al *genezii lăuntrice* a religiei — *având de sorginte conceptul unui Dumnezeu immanent — coincide întru totul cu concepția religiei creștine*. Afirmatie ce se confirmă prin cuvintele Mântuitorului: „Nu va veni împărăția lui Dumnezeu cu pândire“. Nici vor zice: „*iată ici, sau iată colo, că iată împărăția lui Dumnezeu în lăuntruul vostru este*“.

Religie înseamnă desrobirea duhului de sub tutela cărnii; înseamnă foc curățitor care purifică sanctuarul omenească în care Dumnezeu să se sălașluiască ca într'o împărăție a Sa. Religia devine astfel o *forță dinamică* în activitatea omenească. Deschide sublima perspectivă a mântuirii — idealul suprem al ei — ducând și călăuzind toate eforturile noastre spre realizarea aceluia ideal feeric, spre care simțim o irezistibilă atracție. Acțiunea religiei în interiorul nostru înseamnă un permanent proces de fructificare a unor noi idealuri *morale*, cari converg spre ruga Evangheliei: „Doamne vie împărăția Ta pe pământ“, tinzând spre azuriile culmi ale perfecțiunii creștine, de a fi *desăvârșit precum desăvârșit este Tatăl din ceruri*. Celce în mersu-i ascensiv a ajuns culmea idealului — *mântuirea — reflectează în el Dumnezeirea* asemenea unui ocean de cleștar care reflectează fidel imensul decor al cerului nocturn. Charles Wagner în opera sa: „Ce qu'il foudra toujours“ ca să prezinte plastic și concret raportul care există într'o ființă care vrea să ajungă beatitudinea mântuirii și Dumnezeu, formulează următoarea comparație: *Viața noastră este o argilă, iar noi suntem sculptori. Cu ochii fixați fiecare la Divinitatea noastră, frământăm argila după imaginea Sa*“. Religia inobilează sensul vieții, desăvârșind persoana omenească printr'o depășire nu cantitativă care se poate împrumuta din rezervorul naturii, ci o *depășire calitativă*, de valoare spirituală, de perfecțiune interioară, a *resortului sufletesc*.

La dominarea coordonată a eului spiritual asupra celui animalic nu se poate ajunge decât prin religie, care dă o semnificație mult mai superioară existenței și idealului existenței. În scopul realizării acestui ideal religia inspiră omului *credința* în acel ideal, *dragostea* pentru ideal și *speranța* pasionată spre a activa în vederea înfăptuirii lui.

Valoarea *imponderabilă* a religiei stă în faptul acela, că ea marchează diferența ce există între

** Leon Tolstoi, ce este religia? Trad. de Pavel Ionescu — București pag. 7—8.

om și animal. Boutroux zice: Căutarea lucrurilor fără cari nu putem trăi nu întrece în valoare viața animală universală. Sunt însă lucruri fără de cari nu vrem să trăim: *căutarea acestor lucruri materialicește nefolositoare este semnul omului* este distincția radicală a omului. Iar despărțirea acestor lucruri nefolositoare materialicește de om, nu o putem imagina fără a vedea viața omenescă „schimbându-se în înfățișarea ei și recăzând într'o stare morală asemănătoare animalității“.

Urmărirea idealului e *însușirea firească a activității omenești*. În urmărirea acestui ideal invizibil, dar imaginabil stă tocmai esența religiei și enigma existenței. Psihologii și Sociologii au încercat să prindă și să afle geneza religiei dar, n'au ajuns decât la o explicație eroantă a fenomenologiei religioase, declarând religia în esența ei de absurdă și fantasmagorică. Inșă religia prin definiție *depășește* legile experienței, așa că orice tentație a științei de a da o explicație religiei este imposibilă căci, religia e *știința inimii* iar nu a sensurilor și a rațiunii.

(Va urma).

„Frate de frate ajutat“....

Săptămâna trecută avuserăm o conferință.¹⁾ Preoțimea s'a prezentat în număr aproape complet. Printre frați se observă o atmosferă cam apăsătoare. Spre norocul nostru însă e de față și fratele Isaia, carele cu nesecatu-i umor descrețește toate frunțile — și produce o atmosferă mai suportabilă, — o mică paranteză, — o rază de cer senin.

Scopul șirelor de față nu este o dare de seamă amănunțită despre mersul desbaterilor acestei conferințe. Nu mă voi opri la detalii, ci mă voi ocupa mai pe larg cu un singur obiect pertractat în aceasta conferință.

Trebue să amintesc totuși frumosul și inimosul cuvânt de deschidere al P. O. D. protopop Ioan Geția, în care ni se prezintă situația actuală generală a bisericii noastre și ni se arată că mai trebuesc încă multe eforturi energice, dar totdeauna demne, pentru ca să dobândim locul ce i se cuvine bisericii noastre în stat.

Ceeace pe mine m'a impresionat mai mult este hotărârea înțeleaptă a conferinței prin care se înființează un *fond de ajutorare reciprocă pentru cazul de moarte al preoților tractuali*. Propunerea o făcuse P. O. D. protopop. Motivând zice: „La toate ne gândim, numai la moarte nu. Obvin cazuri că moare preotul și soția nu are mijloacele necesare nici să-și îngroape soțul așa cum se cuvine să fie îngropat un preot.“

1) Conferința preoțească a tractului Buziaș ținută în 12 Decembrie a. c.

Da. Foarte adevărat. Pentru toate avem timp, numai pentru noi nu, căci gândim că mai este vreme. Dar de multeori vine moartea ca un fur.

Colegiul preoțesc cu unanimitate hotărăște punerea bazei fondului. Din ajutorul de stat pe lună Noemvrie și Ianuarie se va detrage lunar dela fie-care preot câte 500 lei. Pe anul 1930 s'a fixat o sumă de 10.000 lei, ca ajutor la un caz de moarte. După obvenirea unui caz de moarte se vor încassa din nou câte 500 lei, de fiecare preot. Când fondul se va mări, ajutorul încă se va majora, fixându-se din nou. Vom mai decide atunci, ca din ajutorul majorat să se ridice de familie o cruce de peatră pe mormântul preotului, — căci se cuvine ca mormântul preotului să fie străjuit de o cruce trainică, care să fie și o podoaă pentru cimitirul sătesc. Aceasta va servi în mod indirect ca un stimulent pentru parohieni, ca să se intereseze mai mult de mormintele răposaiilor lor.

Când cercetezi cimitirele celor mai multe comune de ale noastre, te cuprinde o mare jale și mâhnire, văzând mormintele preoților satului în totală părăsire și uitare. La cele mai multe nu li se mai cunoaște nici locul. Crucile de lemn au putrezit, mormântul s'a năruit, pământul s'a netezit și acoperit cu iarba și buruieni. Sunt cu un cuvânt morminte uitate. Pe când, dacă ar fi fost la capul preotului ridicată o cruce de peatră, ar sta și astăzi, și mormântul acela ar fi păzit cu pietate. Și chiar dacă timpul ar fi spălat slovele de pe cruce, — s'ar fi găsit o mână pioasă care să vâpsească din nou literele săpate în piatră, ca să fie iar citibile. Această mână pioasă — îmi place a crede — ar fi tocmai mâna succesurului, carele, ori-ce i-ar zice — e dator cu recunoștință față de memoria antecesorilor săi, căci aceștia' au păzit turma și au ferit-o de lupii răpitori lăsându-ne-o nouă moștenire.

Nu mai e permis deci să dăinuiească starea degradantă a crucilor frânte și a mormintelor uitate. Nu o vom mai tolera, căci nu ne face onoare de loc.

Și din acest motiv deci, nu pot îndestul aprecia înțeleapta hotărâre a colegiului nostru. Și nu pot îndestul lauda frumoasa manifestație de adevărată și frățească iubire, care *merită să fie urmată de toate protopopiatele din cuprinsul eparhiei noastre*. Căci prin fapte de asemenea natură trebue să excelăm noi învățaceii Domnului, organele mântuirii sufletelor. Și e timpul suprem să ne mai gândim nițel și la noi.

Iubirea frățească suntem datori să o practicăm, să o dovedim împrumutat, căci ne este ordonată de însuși bunul nostru Mântuitor când zice:

„Poruncă nouă dau vouă ca să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v'am iubit pre voi. Intru aceasta voi cunoaște toți că ai Mei ucenici sunteți, de veți avea dragoste întru voi“. (Ioan c. 13 v. 34—35).

Iar ca iubirea noastră să fie și adevărată, ea trebuie manifestată prin fapte. Aceasta se poate face mai ales prin ajutorare în nevoi și năcazuri. Lucru nu numai creștinesc și frumos, ci și folositor. Iar pentru tagmă fortificator. Ori și ce tagmă se întărește numai prin solidaritatea membrilor ei. Numai prin solidaritate și jertfă poți să faci lucruri mari, să te aperi și impui, să fii băgat în seamă și să fii stimat.

De aceea cu drept cuvânt zice și înțeleptul Solomon, că „frate de frate aputat e ca o cetate tare și întemeiată“.

Să fim deci totdeauna solidari și să ne iubim frățește, căci numai atunci vom putea esclama — fără teamă de vinovăție — liturgicescul sărut frățesc.

Hristos în mijlocul nostru!

Cadar, la 15 Decembrie 1929.

Pr. T. R. Perianu.

Nașterea Mântuitorului.

Spiculri din „Stunden der Andacht“.

de preotul Sinesiu Bistreanu.

Trece-vor mii și mii de ani și se vor peronda mulțime de generații și pieri-vor de pe fața pământului cu toată știința și nebuna lor pornire; cetăți mărețe și înfloritoare, vor deveni ruine și pustiri; iar tronuri — de cari în prezent tremură popoare — vor pieri în neant, ca cenușa, ori ca pulberea ce cade de pe încălțăminteale călătorului, însă învățătura lui Iisus rămâne aceeași și cu putere neinvinsă până în sfârșit, câtă vreme va viețui omenime cuvântătoare p'acest pământ, căci cuvântul mântuirii a fost dat de dumnezeescul Fiu al Eternității.

În închipuirea aceasta, mult prielnică sufletului meu, am voință liberă să sărbătoresc eu Nașterea Mântuitorului, acest moment de renaștere al lumii, acea zi, în carea s'a descoperit omenimei „cel mai pe sus în ființă“, și numai prin meritul că mi fac o închipuire mai intensă despre Mântuitorul lumii, mi se potențiază evlavia; iar în sufletul meu se aprinde pornirea unei bucurii nespuse.

Imi este dat să admir atotputernicia în virtutea căreia dintr'un grăunte de muștar s'a

ridicat un arbore uriaș, și la a căruia umbră se scutesc popoarele pământului și își află recreare sufletească... acea atotputernicie, care are un început atât de neînsemnat.

Și m'am hotărât, ca cât de des să pun în vedere aceluia cu cari convin, faptele dumnezeiești ale Proorocului din Nazareth și aceasta dela întâia sa deșteptare în ieslea din Vifleem și până la adormirea Sa, a morții pe cruce pe dealul Golgota. Și vă rog, priviți numai cât e de sublimă atotputernicia Sa, cu totul dumnezească!

El și ivirea Sa ca om în lume ne face să recunoaștem acel adevăr, că: Dumnezeu a iubit și iubește lumea, și că El nu ne-a ales pe noi — oamenii ca pe o zi trecătoare sub soare, ci ne-a destinat pentru o vecinicie, și ne-a scos din întunecul morții către lumina cunoștinții.

De am fi fost hotărâți să ne naștem întocmai ca animalul din codru și să creștem fără a ne da seama de dureri și veselie, a ne îngriji numai pentru nutrimentul corpului, ca ulterior să ne pogorim în adâncimea pământului ca țărână; oare în acest caz ar avea senz, că prin mâna Atotputernicului ni s'a dat un duh înzestrat cu calități superioare și sortiți vecinicie? Oare ne-a dat mintea și înțelepciunea numai cu scopul ca noi — întocmai ca animalele mai istețe și domestice — să ne înșelăm unii pe alții, ori ca să facem inofensive pe celelalte fături; ori să ne nutrim cu mâncări alese, ori să ne împodobim corpul cu vesminte luxoase?

Oare aceasta să fi fost scopul trimiterii în lume a marelui descoperitor al adevărului creștin, Acela pentru carele toate bunurile pământului sunt nimica, ceva neînsemnat și fără preț!

Să fi trimis El pe marele și dumnezeescul întemeietor în lume, ca noi, urmând fidel prescrierile sale, să ducem aici o viață pacinică și liniștită, ca fiind indulgenți unul față de altul, să fim oameni ai ordinii, ferindu-ne de a cauza unul altuia vreo pagubă; iar în cazul acesta ni se impune întrebarea, că ce scop avea Iisus să deștepte în omenime „credința și dorința câștigului celor vecinice?“ Că doară ne ajunge spre a fi mulțumiți p'acest pământ și fără a fi mistuiți de gândul despre cele „de dincolo“.

Dacă se intenționa a se deștepta în noi credința și dorința spre vecinicie în sufletul nostru — numai cu scopul — ca aceia cărora li s'a destinat moștenirea suferințelor, să trăiască în mângâierea ori nădejdea, ori în credința dulce că vor fi recompensați vreodată, — în cazul acesta cel mai mare rău în „creare“ ar fi un unic tezaur, și recompensa sufletului s'ar considera ca o înșelăciune nebună; iar în acest caz nici Dumnezeu n'ar fi Dumnezeu!

vieții, ci al morții, nu al vecinicii ci al cenușei. Atunci și muritoriul, gândindu-se la vecinicie și-ar face închipuirea, că e o ființă perfectă, ba ar crede că e însuși Dumnezeu.

Dar nu e astfel! Glasul îndepărtatei firi nu dă voie să fie întrecut, și nici legea rațiunii nu voește a fi destrămată; iar scopul arătării mijlocitoriului și descoperitoriului nu se deneagă prin vicii grosolane; căci este un Dumnezeu și Dumnezeu e iubirea, și cea mai sublimă iubire se descoperă aci, căci ne-a trimis pe Mântuitorul lumii, pe vecinicul Dumnezeu și Fiu al Său.

Și cucerit cu sufletul de convingerea aceasta, prăznuiesc în temeiul celei mai înalte iubiri a Creatorului lumii, ziua în care Christos deveni om, când pentru noi zâmbea la pieptul cereștii și preacuratei Fecioare.

Dumnezeul meu și Părintele meu, Ție mă rog cu sinceritate fească, astfel după cum Iisus m'a învățat s'o fac; auzi rugăciunea mea și voacea mea și iea aminte mulțumita sufletului meu adânc emoționat, ba mai mult, simțământul de curată fericire ce mă asaltează; căci acestea sunt făcărilor curate ale jertfei depuse pe altarul din inima mea; pentru că îți măresc bunătatea. **Ca Tu ne iubești Părinte sfinte! Da, Tu mă iubești, căci ai trimis pre Iisus ca să mă conducă către împărăția Ta și să-mi îndumnezeiască duhul meu; când sunt tiul Tău, fiu începând cu toate generațiile din toate veacurile, întocmai cum Tu ne-ai fost Părinte mai 'nainte de veci și până a nu te cunoaște noi!**

Tu ne iubești, Tu mă iubești Dumnezeu meu! Oare cine ar fi împotriva mea? Cine oare m'ar putea face nefericit, dacă nu păcatul? Și voi suferințelor pământești; oare îți sunt chinurile plăcute?

Moarte unde îți este teama? Cine m'ar dejosii, când Dumnezeu mă protejește cu iubirea Sa!

Și tu moment al Nașterii Mântuitorului, ceasul de preamărire îngerească prin care s'a dat signalul de iubire dumnezeiască: Fi binecuvântat și sfințit cât timp va mai dăinui suflet p'acest pământ! căci Tu ești unicul pe carele Te am în viața asta ca cea mai desăvârșită lumină, ființa mea aci își are însemnătatea.... și tot ce a fost: este și va fi, ca așa să pri-mească un înțeles dumnezeesc.

Eu sunt al lui Dumnezeu! Auzi tu lume și înțelege-o aceasta! Fie și cu șoptele, lacrimile și neajunsurile tale; că eu al lui Dumnezeu sunt! nisuește s'o pricepi tu vecinicie, ce mai aștepti oare? Eu sunt mult fericit prin Iisus.

Var, 10 Decembrie 1929.

Desinteres sau desorganizare.

În fiecare an se ține la București congresul general al preoților ort. rom. din întreaga țară, iar în unul din centrele mai mari ale Transilvaniei congresul Asociației clerului ortodox rom. din Ardeal și Bănat.

La cel dintâi, precum și la Alba-Iulia clerul bănățean a fost reprezentat prin câte un singur preot. Nefiind organizată preoțimea, se înțelege că și cei 1—2 cari au luat parte, s'au dus mânați de imbold propriu. Câte lucruri bune nu se discută în astfel de congrese, câte păreri nu se schimbă, cât duh de viață nu se revarsă asupra celor dornici de a se împărtăși de lumină.

Dela războiu încoaci tot aceeași indiferență s'a arătat, cu toate că din când în când au răsunit glasuri spunând, că nu e bine așa. Oare toți se pot scuza cu mulțimea greutăților familiare, oare nu cei mai mulți sunt de aceia, cărora le-ar da mâna să plece, dar nu-i lasă nepăsarea și proverbiala noastră indolență. E explicabilă deci mahnirea ce au avut-o arhierii prezenți în congresul din urmă, în care se discutau multe lucruri bune despre soarta și bunăsierea slujitorilor altarului, văzând atâta desinteres isvorit din lipsă de organizare.

Cred, că a sunat ceasul de deșteptare din nepăsarea în care ne aflăm, ca cel puțin anul al cărui prag l-am trecut să ne facă să ne organizăm.

Enunț câteva păreri — lăsând teren larg pentru discuții — și anume:

1. Episcopiile să fie reprezentate prin unul sau doi protopopi.*)

2. Păr. protopopi să convoace preoțimea la o conferință, ca să se discute chestia organizării, alegând unul sau doi delegați tractuali pentru congresele din anul în curs.

3. Delegații să fie aleși pe unul, doi sau 3 ani.

4. Spesele de deplasare să se încasseze în mod proporțional dela fiecare preot de către protopop sau un ales al preoțimii.

5. Delegații aleși să fie obligați a participa la aceste congrese, fiecare având foaie de legitimație dela protopopul tractului.

6. Delegații re'ntorși dela astfel de congrese să comunice preoților impresiile și hotărârile luate acolo spre știre și orientare. Se poate convoca conferința preoțească.

7. Cei ce au conferențiat sau au ținut alte cuvântări în astfel de congrese, să le publice în întregime și în foaia eparhială.

Prin o organizare de felul acesta cred, că s'ar da un caracter de universalitate congreselor

*) E de ajuns dacă se trimit delegații preoților organizați pe cercuri preoțești, societăți ale clerului etc. (N. R.)

preoțești, întocmai după felul cum sunt organizați și învățătorii din țară.

Un învățat a zis: Cea mai mare primejdie pentru un popor — deci și pentru o țară — ca a noastră este atunci când nu-și înțelege menirea. (Didon).

Dacă în viitoarele congrese, preoțimea va pași altcum organizată ca până acum, cred că doleanțele ei nu vor mai fi desconsiderate și nu se vor mai auzi glasuri bârfitoare, că la astfel de congrese aleargă numai cei nemulțumiți revendicând drepturi ce nu li-se cuvin.

Când împotriva crucii și a bisericii noastre se ridică atâta val de ură și prigoană, a trăi și mai departe izolați în satele noastre răsfirate prin văile munților însemnează că nu cunoaștem în întregime primejdia ce ne amenință.

Impărăția lui Dumnezeu se ia prin stăruință și silitorii o răpesc pe ea, ne zice sf. Scriptură la Matei 11, 12. E timpul să „aprimem puterea credinții în suflete și vom face praf munții de întunec ce stăvilesc minților drumul spre adevăr“ (L. Iliescu).

„Gândiți cele de sus, nu cele de pe pământ“.
(Colos. 3, 2).

Cornea, 1930.

Nicolae Văleanu
paroh.

ȘTIRI

Locale.

Sărbătoarea Sfântului Botez a fost din sărbătorile cele mai frumoase și mai armonios petrecută în biserică din orașul nostru. Sfânta Slujbă a Liturghiei a fost săvârșită în sobor de mai mulți preoți asistați de către diaconii episcopoești. La sfârșitul acesteia s'a făcut procesiune la crucea din Piața mare, unde s'a săvârșit sfințirea apei. Vreme plăcută fiind, s'a văzut o mare afluență de credincioși. Pe deasupra, aportul Corului catedral, asistența armatei, cu muzicile militare, cu salvele pușcașilor, toate au dat un decor estern neîntrecut zilei de 6 Ianuarie, Botezul Domnului!

La capela dela reședință, P. S. Sa a servit la sfintele slujbe asistat de preoții catedrali, și de doi diaconi.

La Sfântul Ion, slujbele sfinte s'au oficiat în biserică Sfântului Ioan Botezătorul din cimitir. Aci s'a săvârșit prescrișul parastas pentru răposatii membrii ai familiei fondatorului D. boșan.

Seara s'a dat de către „Societatea femeilor ort. pentru îngrijirea cimiterului“ o reușită serată artistică, urmată de dans.

I. P. S. Sa Patriarhul Regent Miron trecând în preajma Sfințelor Sărbători cu un tren regal spre Timișoara, a binevoit a lăsa, pentru a se păstra la reșe-

dința noastră episcopoească, un tablou. Tabloul, care reprezintă pe I. P. S. Sa în mărime naturală, încadrat în ramă, e foarte bine executat; acesta se va păstra alături de Prea Sfinții episcopi ai eparhiei noastre a Caransebeșului.

Consistor plenar, sau după noua lege, ședința comună a secțiilor Consiliului eparhial, a avut loc Joi în 9 Ianuarie, discutându-se mai multe cauze importante.

Mulțumită publică.

Simțul de jertfă al credincioșilor noștri față de sfânta biserică s'a manifestat și în anul trecut parte prin donațiuni cu lucruri de mână cât și prin comanda unui nou clopot în greutate de 672 kg.

Următoarele credincioase femei au dăruit: Ana soția lui Petru Sirbu comerciant de beuturi, trei perdele colorate țesute din lână cu ciucuri de aur în valoare de 2500 lei; 4 îmbrăcăminte frumos lucrate pentru sfântul prestol în preț de 400 lei toate dela Ioana soția cantonierului Ilie Lazarescu, Stana soția acarului Marian Herec, Elena soția acarului Nicolae Hip și Maria soția acarului Const. Hrelescu. Un frumos îmbrăcământ pentru proscomidier donat de Sofia soția lui Dumitru Brinda mecanic în preț de 300 lei. Un îmbrăcământ pentru tetrapod donat de văd. Antimia Petrașcu născ. Văleanu în preț de 200 lei.

Aduc mulțumită pe această cale și comitetului de femei în frunte cu presidenta Maria Sadoveanu cari ca și femeile mironosițe s'au hotărât a cerceta regulat s. biserică purtând grijă de bunărdindua în ea precum și în cimitir, iar cu ocaziunea sosirii noului clopot au eșit întru întâmpinarea lui la gară împodobindu-l cu cununii de flori și lucrând 2 frumoase ștergere cu inscripție pe ele întru amintirea fericitului eveniment al ridicării clopotului în turn.

Bunul Dumnezeu să răsplătească însutit tuturor ostenitorilor pentru darurile aduse spre podoaba casei Sale.

Cornea, 1930.

Nicolae Văleanu
paroh

Convocare.

On. membrii ai Societății de Cruce Roșie a României, Filiala Caransebeș, sunt rugați a lua parte la Adunarea generală ordinară, care se va ține la 19 Ianuarie 1930 ora 4 p. m. în sala Reuniunii de Cântări.

În caz că nu se întrunește numărul reglementar de membri, adunarea generală se va ține la 26 Ianuarie 1930, fără altă amânare.

ordinea de zi:

1. Raportul Comitetului asupra gestiunii și activității din anul 1929.
2. Facerea bugetului pentru anul 1930.
3. Eventuale propuneri.

Caransebeș, în 9 Ianuarie 1930.

E. Neamțiu
prezidentă.

N. Cornean
secretar.

„Societatea română de cântări și muzică“.**CONVOCARE.**

On. membrii ai „Societății române de cântări și muzică“ din localitate sunt rugați a lua parte la Adunarea generală ordinară, care se va ține la 19 Ianuarie 1930, ora 4 p. m. în sala mare a Societății cu următoarea

ordine de zi:

1. Raportul general al Comitetului.
2. Raportul casarului.
3. Votarea noului buget.
4. Alegerea noului Comitet.
5. Alegerea Dirigintelui.
6. Propuneri.

Caransebeș, la 2 Ianuarie 1930.

Comitetul.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 2819/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următoarea firma Banca Centrală Șvabească din Caransebeș contra urmăritului Gabriel Nicolae, soția sa Muntean Ana, Seracin Ion și soția Lungocea Crușița dom. în Valișoara la cererea urmăritului Judecătoria ordonă licitațiunea **exceputională** în baza art. 144. 146. 147. din legea LX. din 1881, asupra 4,6 parte din imobilul înscris în cf. a comunei Valișoara No. coalei cf. 194 de sub B. 1-2 a lui Gabriel Nicolae și soța sa Muntean Ana No. de ord. A. +1 No. top. 1480 fânați în Dosu Mastacănilor 1532 stp. cu prețul de strigare 17.000 lei;

A. +2 No. top. 1762/2 Grădină în Satu Bătrân 830 stp. cu prețul de strigare de 9000 lei;

A. +3 No. top. 2148 fânați în Oberșia 903 stp. cu prețul de strigare 8000 lei;

A. +4 No. top. 2167 fânați în Oberșia 1 jugh. 105 stp. cu prețul de strigare de 16.000 lei;

Din coala cf. No. 422 a comunei Valișoara imobilul proprietatea lui Seraci Ion și a soției sale născ. Lungocea Crușița No. de ord. A. I. 1 No. top. 239 Casa No. 100 cu curte în Intravilan 46 stp. cu prețul de strigare 20.000 lei și 1/2 parte din imobilul cuprins în coala cf. No. 689 a comunei Valișoara, porțiunea de proprietate de sub B. 1-2 a lui Seracin Ion și a soției sale Lungocea Crușița No. de ord. A. +1 No. top. 241/1 Grădină în intravilan 395 stp. cu prețul de strigare 3700 lei;

Pentru încasarea creanței de 10000+5000+5000 lei capital interese 12% dela 3 Mai 1927, după suma de 10000 lei, 12% dela 8 Iulie 1927 după 5000 lei și 12% dela 1 August 1927 după 5000 lei, spese de proces și de executare de 4862 lei fixate până acum, spese de 1354 lei, fixate acum pentru cererea de licitație; precum și pentru încasarea creanței de 82 lei capital și acc. a firmei Banca Poporală din Caransebeș, pentru 135 lei capital și acc. a lui Jurca Toma din Bolvașnița, pentru 213 lei capital și acc. a lui Dr. Nicolae Ionescu din Caransebeș, pentru 1377 lei capital și acc. a lui Rezac Ignatie, pentru 600 lei capital și acc. a lui Dr. Emeric Lukács, pentru 50 lei capital și acc. a lui Dr. Iosif Horvath, pentru 8250 lei capital și acc. a lui Anderca Rusalin și cons., pentru 4300 lei capital și acc. a firmei Banca Granitei, pentru 2270 lei capital și acc. a firmei Banca Banatului, pentru 2400 lei capital și acc. a firmei

Banca Poporală, pentru 350 lei a lui Maximilian Andor, 1193 lei capital și acc. a lui Adolf Breit.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, pe ziua **de 20 Ianuarie 1930 ora 10 la casa comunală a comunei Valișoara.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilule supuse la licitație nu poate fi vândute cu preț mai mic de jumătate resp. două treimi din prețul strigării (art. 126 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat de art. 42. LX. 1881, ori să-i predea aceluiaș delegat chitanța de depositarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147. 150. 170. legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908.)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 17 Octombrie 1929.

Leo Pető mp. jud.

pt. conf. D. Lazarel dir. cf.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 2817/1929 cf.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorul Dr. Iacob Déri din Caransebeș contra urmăritului Ghița Ion fost domiciliat în Caransebeș la cererea urmăritului Judecătoria ordonă licitațiunea **exceputională** în baza art. 144. 146. 147. din legea LX din 1881, asupra imobilului înscris în cf. a comunei Caransebeș, No. coalei cf. 1755 No. de ord. A. + 1. No. top. 33/1 Casa No. 878/a în Intravilan 32 stp. cu prețul de strigare 100.000 lei;

Pentru încasarea creanței de 5664 lei, capital, interese de 10% dela 16 Martie 1929, spese de proces și de executare de 2771 lei, fixate până acum, spese de 677 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune;

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, în ziua **de 14 Ianuarie 1930 ora 9 în localul oficial al cf.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de jumătate din prețul strigării (art. 26 XLI 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147. 150. 170 legea LX din 1881, art. 21 XLI. 1908.)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare, este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 16 Octomvrie 1929.

Leo Pető mp. jud.

pt. conf. D. Lazarel dir. cf.

„MEHADIA“ CASSĂ DE PĂSTRARE SOCIETATE PE ACȚII IN MEHADIA.**Convocare.**

Domnii acționari ai cassei de păstrare „Mehadia“, Societate pe acții, sunt invitați cu tot respectul a participa la a

XXV-a adunare generală ordinară,

care se va ține la 2 Februarie 1930 la orele 10 a. m., în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi:

1. Alegerea a 2 membri pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul direcțiunii despre rezultatul anului de gestiune 1929, prezentarea bilanțului; raportul comitetului de supraveghiere și darea absolutului, propunerea direcțiunii și a comitetului de supraveghiere referitor la împărțirea profitului pe anul de gestiune 1929.
3. Alegerea a 2 membri în direcțiune.
4. Alegerea membrilor în comitet.
5. Alegerea întregului comitet de supraveghiere.
6. Propuneri.

Direcțiunea.

Pentru a putea exercita dreptul de votare, fiecare acționar trebuie să depună la institut acția sa dimpreună cu cupoanele până la 29 Ianuarie 1930, ora 10 a. m.

ACTIVA-		CONTUL BILANȚ PRO 31 DECEMBRIE 1929.		PASIVA	
Cassa în numerar	86.954,96	Capital social	200.000		
Cambii	4.540,330	Fond de rezervă general	136.149,75		
Realități	9.090,50	„ „ „ lt. dubioase Lei 150.000,39			
Efecte	7.000	„ „ „ dotațiunea a. 1929 „ 50.000,—	200.000,39		
Cassa de păstrare postală	1.233,84	„ „ „ binefacere	6.000		
Mobilier	283,50	Depuneri spre fructificare	3.737.330,80		
Debitori	965	Dividende neridicate	2.982		
		Interese transitorii	210.000		
		Creditori	15.000		
		Profit curat	138.394,86		
	4.645.857,80		4.645.857,80		

SPESE		CONTUL PERDERE & PROFIT PRO 31 DECEMBRIE 1929.		VENITE	
Interese depuneri	484.997,14	Interese scont	405.331		
Dare interese depuneri	50.596	„ efecte	328		
Competințe de timbru	827	Chirie	11.900		
Imposite	74.930	Provisiuni	770.696		
Salare	343.000	Diverse	2.910		
Spese diverse	48.420				
Dotarea fondului pentru dubioase	50.000				
Profit curat	138.394,86				
	1.191.165		1.191.165		

Mehadia, la 31 Decembrie 1929.

Martin Cincheza m. p.
contabil

Simeon Popescu m. p.
cassar

DIRECȚIUNEA:

George Popescu m. p.
președinte

Martin Cincheza m. p.

Ioșif Capușa m. p.

Ienache Cena m. p.

Mihail Grecu m. p.

Grigorie Popescu m. p.

COMITETUL DE SUPRAVEGHIERE:

Subsemnatul comitet de supraveghiere examinând conturile prezente, le-am aflat în ordine și conso-

Nicolae Hiclean m. p.

Samailă Vladucean m. p.

Ioșif Tepeș m. p.

Ioșif Rittersporn m. p.

Ion Bildariu m. p.

Redactor responsabil: Nicolae Cornean

Tiparul și editura Tipografiei diecezeane în Caransebeș.